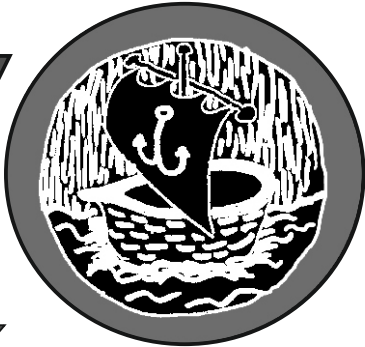

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Břřmování
v karanténě**

**Johnny
a svatý Ignác**

Nejlepší dar

Chvalozpěv

**Sedm
posledních
slov**

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Tomáš Javora,
Kája Krejčí, Klára
Smékalová, Renata
Žemličková

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

70ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Vykoupení je zde ...
- 2 Chvalozpěv
Co nás čeká
- 3 Biřmování v karanténě
- 4 Střípky z Duchovních cvičení-Otcův dar
Dary Ducha svatého
- 5 Očeho pohádka - Nejlepší dar ...
- 6 Deset důvodů, proč se přidat k úklidu...
Přečtěte si: Sedm posledních slov
Detektiv v kostele
- 7 Svědectví života - R. D. Václav Drbola
- 11 Johnny a svatý Ignác

Slovo redaktorů

Milí farníci,
předkládáme vám další číslo farního časopisu, tentokrát s tématem „dary“. Každý z nás je obdarován a může být darem pro druhé. Přejeme vám, ať vás k tomu inspiruje a posiluje Duch svatý, jehož seslání právě v tomto období oslavujeme.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie a jehož tématem bude „mateřství (nejen Mariino)“. Uzávěrka bude **18. července 2021**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo - Vykoupení je zde, aleluja...

Milí farníci,
slavíme Letnice – seslání Ducha svatého. I když to Ježíš sliboval, apoštolové si úplně nedokázali představit, co by to mohlo znamenat. Zatím se jen třásli za zavřenými dveřmi – a to i když je Vzkříšený navštěvuje a povzbuzuje. Vytrvale se modlí a očekávají, co se tedy stane.

A najednou se to stalo, Duch svatý, Duch Ježíše a Otce, sestupuje a naplňuje je, prostupuje je... křest Duchem svatým, křest Ohněm...

My mluvíme často o darech Ducha svatého. Apoštolové dostávají dar odvahy – přestávají se schovávat před lidmi, dokonce k nim promlouvají a dokonce o tom, co tak skrývali. Dostávají dar jazyků – promlouvají ke každému tak, aby tomu rozuměl... Dostávají dar moudrosti, které se nikdo neumí postavit... dar poznání, rozlišování, rady... a mohl bych pokračovat dále...

Někteří křesťané – zvláště z letničních církví či charismatického hnutí – se občas ptají, jaké dary kdo má... A myslí se tyto „výjimečné dary“. Někomu to znejistuje, zda je „dost dobrý křesťan“, když takové dary nemá. Nicméně ty nejpodstatnější dary nejsou vidět na první pohled ani se nemusí zdát až tak zvláštní. Mít druhého rád, být ochoten pro něj něco udělat, přát mu dobro, dodat naději, povzbudit, trpělivě chodit do práce či se starat o rodinu, mít soucit s trpícím. Ano, jak snadno se může stát, že ty „výjimečné dary“ či touha po nich může skrývat postoj pýchy, kdy tyto dary spíše rozdělují, než spojují. Ano, „kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. (...) Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno“. (1. Kor 13).

V čem může být kořen této pýchy? Kde je základní nepochopení těchto darů? Představa vlastnění, přisvojení si takových darů, pocit, že já vlastním tyto dary... Tedy když se odpojí dar od Dárce. Tyto dary nepatří mně, nejsou to mé schopnosti, ale je to schopnost, činnost, láska samotného Boha v nás, na které nám dává účast, přizval nás k tomu působit, milovat s Ním. Ano, tyto „dary“ jsou jen projevy přítomnosti Dárce v nás – ano, tím největším darem je On sám, který se nám zcela daruje. Daroval se nám svým vtělením – tím, že se stal

jedním z nás, daroval se nám tím, že se skrze Ducha svatého vtěluje do nás – církve – těla Kristova. Ano, křtem Duchem svatým se v plnosti stáváme Jeho tělem, Jeho chrámem. Když máme Jeho, máme Vše... Dar, kterým je Dárce sám, darovat sebe samého, dar, který vyjadřuje vztah – vše dělat pro druhé, s druhými. Bůh nás touží vtáhnout do sebe samého – společenství Nejsvětější Trojice – darovat se nám, darovat se skrze nás i ostatním. Ano, apoštolové uchvácení samotným Bohem, který se dokáže jen darovat, a to zcela, už nedokáže nic jiného, než se spolu s Bohem darovat lidem tam venku – jedno, jestli je to bude stát život jako Ježíše.

Tento Dar darů byl dán každému z nás. Zažívat Ho ale můžeme, pouze pokud s Ním máme vztah, jsme s Ním sjednoceni. A to můžeme „hmatatelně“ zažívat, když se s Ním spojíme v darování se druhým – stávat se spolu s Ním Darem.

Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky. Ty jsi spolu s Otcem i Synem naším největším Darem... Dej, ať se spolu s Vámi můžeme darovat a stávat se „obdarovaným Darem“ pro tento svět. Amen.

*To vyprošuji z celého srdce každému z vás i celé církvi,
váš P. Daniel*

Co nás čeká?

V období od května do srpna jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

Květen

27.5. den vzájemných modliteb naší farnosti a bohoslovců

28.5. Noc kostelů

Červen

3.6. slavnost Těla a krve Páně

5.6. Farní výlet

20.6. Zahradní slavnost

Červenec a srpen

16.7. adorační den farnosti 9:00–18:00
(celodenní otevření kostela)

25.7. až 31.7. duchovní cvičení Velehrad

31.7. až 8.8. farní tábor

16.8. až 21.8. duchovní cvičení rodin Štítary

23.8. až 29.8. ministrantský tábor

CHVALOZPĚV

Ó, zdroji veškerenstva,
nejvyšší láskyhodná Trojice,
veskrze klaněníhodný Ženichu,
navštívil jsi zemi,
abys mluvil ke svým dětem
od srdce k srdci
a vylil na ně proud Milostí
s pomazaným a zářivým poznáním Tebe.
V den, kdy zahrneš přízní milované,
svoláš své tvorstvo
od nejnižšího k nejvyššímu
ke dni zasnub se svým Božstvím.
A v těchto dnech veselí s nimi,
zasazenými do Tebe
jako královský drahokam,
budeš sdílet důvěrnější spojení
a budeš s nimi rozmlouvat
v nitru jejich srdce.

V láskyplnosti svého Srdce
jsi předvídal, že toto božské
spojení bude líbezností,
protože budeš svůj čas trávit s nimi
a mít účast na jejich životě,
zatím ještě pozemském,
jako sdílíš svůj lesk s anděly.
Ať se vzdává chvála a díky
klaněníhodné Trojici za to,
že zavlažuje svoje duše
a vysílá Světlo široko daleko.

Vzdáváme Ti díky, Bože,
když vypočítáváme Tvé divy.
Abys dosáhl k propasti lidské křehkosti,
opustil jsi svůj trůn, odložil
královskou korunu
a ozdobil své tvorstvo
záplavou Božské Lásky.
Pak, opojen Láskou k nim,
dal jsi svého Svatého Ducha,
aby je přitahoval
do Tvé svatební komnaty.

Zdroji nevýslovných rozkoší,
Zřídlo, které zúrodňuje zahrady,
ó, Nejsvětější Trojice,
Studnice živé vody,
Proudy věrné Lásky
vytékající z Tvého Srdce,
Milovníku lidstva,
Ženichu svého tvorstva,
Klaníme se Ti a chválíme
Tvé Sváté Jméno, Třikrát Sváté. Amen.

KK

Biřmování v karanténě

Příprava našeho biřmování začala na podzim roku 2018, kdy nás od onoho dne „D“ dělily téměř dva roky. V té době ještě nikdo neměl nejmenší ponětí, co nás všechny čeká, takže jsme se mohli v klidu věnovat věcem, které jsou důležité, učení a přípravě, modlitbě a sobě navzájem při kulečnicku po pondělním setkání :-). Pak byl ale tento styl života výrazně narušen karanténou na jaře v roce 2020, což pro nás znamenalo úplné odstřižení od cíle, ke kterému jsme směřovali. Poněvadž nebyly schůzky nahrazeny online setkáním, celá podstata věci se nám jistým způsobem ztrácela ze života.

Jednoho květnového dne prořízla dlouho trvající ticho zpráva, která nás opět zčásti probudila: biřmování bude po prázdninách 16. října. Tato informace v nás zapálila naději, že se ještě před koncem roku stane to, na co jsme se připravovali. Ano, je pravda, že k biřmování došlo na podzim, ovšem kdyby všechno šlo přesně podle plánu, nemohli bychom to, co je kolem nás, nazývat světem. Realita se totiž na světě mění každým dnem.

Na pozadí blížící se nové vlny epidemie totiž logicky vyvstala otázka, zda vůbec bude možné akci uskutečnit. Bylo jasné, že nový lockdown bude přísný a že 16. října. už budeme každý sedět doma a svět přejde do virtuálního módu. Po mši svaté jednoho pátečního odpoledne, těsně před vypuknutím karantény, postávala skupinka farníků u kostela a rozebírala možnosti, jestli by biřmování nešlo urychlit. Ta možnost tu byla, a dokonce i čas by se našel, jenže nám scházel jistý detail – biskup. Pak ale jednoho člena naší rodiny napadlo kontaktovat Mons. Pavla Posáda, který se shodou okolností zrovna pohyboval v Brně a ochotně přijal naše pozvání. Pak už stačilo jenom obvolat všechny biřmovance, kmotry, vytvořit online tabulku zúčastněných a v neděli večer (o dva dny později) došlo k onomu obřadu.

I když naše příprava vyvrcholila poněkud znenadání a mše proběhla v jistém smyslu narychlo, protože na další den už byla vyhlášena karanténa, obřad proběhl velice hezky a důstojně. Sice nás z různých důvodů nepotkalo to štěstí, že by všichni biřmovanci mohli být přítomni, ale můžeme hrdě prohlásit, že naprostá většina těch, kteří se v této rouškové době chystali na přijetí svátosti biřmování, úspěšně dorazila do svého cíle a může žít s pečetí darů Ducha svatého na svém srdci.

TJ

Najdete 10 rozdílů :-)

Střípky z Duchovních cvičení Velehrad 2020 - Otcův dar

Dnes bychom se mohli zamyslet nad největším darem, který jsme dostali dřív, než jsme byli. Jste zvědaví, co to je?

Byli jsme stvořeni pro život v dokonalé lásce. Bible je velký příběh o Otci, který ztratil své děti a o Synovi, který mu je chce vrátit. Naše víra je stále ohrožena (což není normální) a je potřeba ji stále dosycovat (nejlépe rozjímáním). Křesťanství nemá jiný smysl než lásku. Někdy však v nás lidech převládne názor, že je křesťanství obchod – dávání a bolesti. Člověk nedokáže milovat bezpodmínečně, protože každý má své potřeby – já, ty, on, ona... Jen Bůh nemá žádné potřeby. On je ten, který je tady. On je ten, který dává pokoj. On je ten, který za mě bojuje. Otec je Nadějí pro nás a my jsme nadějí pro Něj (Jak 2, 13). Je důležité si položit otázku, co očekávám, že se stane, až si Bůh přečte mou knihu života? Mám z toho strach, nebo jsem spokojený/spokojená? Nebo mám jistotu, že sice jsem někde selhal/a, ale všechna selhání jsou již přikryta křížem (Řím, 8, 1)?

Vztah s Otcem a důvěra v jeho bezpodmínečnou lásku je určující pro nás děti, pokud tento vztah nemáme, jsme sirotci. Nízká sebeúcta nepochází od Boha, On ji nemá, a proto ji nemůže dávat. Ježíš ukazoval Otcovu lásku tím, že bral děti do náručí. Co je tedy to, co mi dává vědomí, že jsem milovaný? Nejdříve potřebujeme láskyplný pohled (Mk 10, 21), slyšet láskyplný hlas (Iz 40, 1-2) a pak útěchu, náručí. Můžeme jít v myšlenkách dál a zkusit se zamyslet, jestli pro nás má Bůh také mateřskou stránku, mateřskou tvář.

Narodili jsme se milovaní a přijatí (Lk 3, 22). A pak se mohlo stát, že jsme tento dar postupně ztratili. Také Ježíš byl satanem pokoušen, ten útočil na jeho identitu, ale Ježíš neměl potřebu mu cokoli dokazovat, protože věděl, že je milovaný. Stejně tak jsme stále milovaní my. Bůh nás zve k důvěře! Osvobozuje nás od zklamání! Jen Mu to musíme dovolit. Je potřeba vyjít ze své komfortní zóny a odpustit i s dluhy. Ten, kdo mi ublížil, nemusí vědět, že jsem mu odpustil. Možná si ani neuvědomuje, že mě zranil. Otcův dar pro mě je odpuštění! Máme Jeho útěchu... pak je odpuštění snadné.

Zkusme se zamyslet:

Někdy naše nenaplněné potřeby vychází z dětství. Jak mí rodiče založili mou důvěru?

Jakou chuť má pro mě slovo otec, tatínek?

Z přednášek o. Jiřího Rouse upravila LG

Dary Ducha svatého

Přemýšlím, co napsat k darům Ducha svatého. Na teologický výklad se nezmůžu, ale můžu napsat, co mě napadá a co jsem zažila (

Nejdřív mi padla na mysl moje osmiletá dcera. Už když byla malá, ve chvíli, kdy jsme spolu jeli v autě, upozorňovala mě na to, jestli mám červenou, nebo zelenou a jestli můžu jet. Když byla starší, upozornila mě, kde jsem co zapomněla, kdy máme termíny zubaře apod. Ze začátku jsem její upozorňování nebrala příliš vážně. Říkala jsem si, přece jsem starší, dospělá, sama si věci hlídám a všímám si jich, vím co a jak. A tak jsem několikrát nedbala na její varování a propásla jsem, co jsem neměla (Dnes, když mě upozorní, už mi svítí červená kontrolka, zastavím se a naslouchám; je má pravá ruka. Všimá si totiž toho, čeho já ne. Má zkrátka dar vidět věci, kterých si nevšímám, chápat souvislosti, které nevidím. A jak to souvisí s dary Ducha svatého? Už se vám taky stalo, že jste odmítli vidět dary Ducha svatého jen proto, že jste ho nebrali příliš vážně? Vnímám, že Duch svatý je v něčem podobný dítěti. Není násilný, čeká na pozvání, jemně a tiše čeká, až ho začneme brát vážně, až si ho všimneme, až se rozhodneme jeho dary začít objevovat! Tak ať máme oči i srdce otevřené, ať nám nikdy nechybí pokora hledat ho a přijmout ho tam, kde bychom ho nečekali!

Očeho pohádka - Nejlepší dar pro mého otce aneb hřivny

Mt 25 14-30

Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek; jednomu dal pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který přijal pět hřiven, ihned se s nimi dal do podnikání a vyzískal jiných pět. Tak i ten, který měl dvě, získal jiné dvě. Ten, který přijal jednu, šel, vykopal jámu a ukryl peníze svého pána. Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a začal účtovat. Přistoupil ten, který přijal pět hřiven, přinesl jiných pět a řekl: „Pane, svěřil jsi mi pět hřiven; hle, jiných pět jsem jimi získal.“ Jeho pán mu odpověděl: „Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ Přistoupil ten se dvěma hřivnami a řekl: „Pane, svěřil jsi mi dvě hřivny; hle, jiné dvě jsem získal.“ Jeho pán mu odpověděl: „Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ Přistoupil i ten, který přijal jednu hřivnu, a řekl: „Pane, poznal jsem tě, že jsi tvrdý člověk, sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Báľ jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi. Hle, zde máš, co ti patří.“ Jeho pán mu odpověděl: „Služebníku špatný a líný, věděl jsi, že žnu, kde jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal. Měl jsi tedy dát mé peníze peněžníkům, abych přišel a to, co mi patří, si vybral s úrokem. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven! Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“

Co je to hřivna?

Proč člověk z evangelia rozdělil svoje peníze mezi tři služebníky?

Co se o těch služebnících dozvěděl?

Co si myslel o svém pánovi špatný služebník?

Co mohl špatný služebník udělat, když neuměl spenězizacházet?

V jedné zemi vládl starý král a ten měl dva syny. Věděl, že už je čas odevzdat svou korunu svému nástupci a jít do důchodu. Řekl svým synům: „Jděte oba do světa a přineste mi to, co pro mě považujete za nejlepší. Máte na to rok.“

Starší syn se jmenoval Oldřich a svého tátu měl rád lehce. Přemýšlel, co by mu měl přinést, a nakonec si řekl: „Je to starý lakomec. Přinesu mu hromadu peněz, ať si koupí, co chce.“ Vzal si velké vojsko a jednoduše přepadl sousední království. Hodně lidí zranil, zapálil královské město a ukradl ohromnou truhlu zlata.

Mladší syn se jmenoval Jan a měl tátu moc rád. Ten si řekl: „Aby táta mohl šťastně žít, musí vědět, jak to má udělat.“ Proto jezdil světem, vyptával se a všichni mu říkali: „My taky nevíme, co máme dělat, abychom byli šťastní.“ Po dlouhé době marného hledání se zastavil u jednoho starého poustevníka a viděl, že ten je doopravdy šťastný.

Ptal se ho: „Dědečku, jak to, že tolik lidí se trápí a ty jsi šťastný? Jak to, že za tebou do lesů jezdí tolik lidí a všichni tě mají rádi?“ „Povím ti tajemství, chlapče. Mám knihu, kde je napsáno, co má dělat člověk, aby žil dobrý život.“ Princ Jan si pomyslel: „To by byl dárek.“ A požádal poustevníka: „Poustevníku, dáš mi, prosím, knihu pro mého otce?“ „Ale jistěže, jenom ji musíme opsat, abych z ní dál mohl radit lidem.“ A tak psali celé noci, protože kniha byla tlustá, plná moudrosti a poučných příběhů. Když se rok chýlil ke konci, měli to konečně hotové. Poustevník si nechal tu opsanou a princ Jan odvezl svému tátovi tu starou, vzácnou.

Oba bratři přinesli dary před otce. Král si je prohlédl a řekl Oldřichovi: „Dovezl jsi mi zlato, kterého mám dost. Kromě toho mě teď nenávidí sousední král a ublížil mnoha lidem.“ Janovu knihu si vzal, začel se a hned po pár stranách řekl: „Tys mně přivezl návod, jak usmířit souseda, napravit křivdy a jak být šťastný. Celé království odkazuji tobě!“

Jan se stal králem, a až si najde nevěstu, bude slavná svatba.

Když si o někom myslíme špatné věci, tak mu dáváme špatné dary. Když si o Bohu někdo myslí hlouposti, dělá pro něj hlouposti.

Podle našeho pana faráře LG

Deset důvodů, proč se přidat k úklidu kostela.

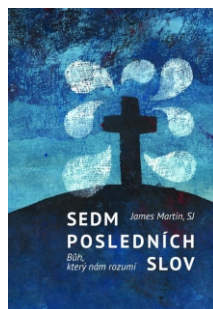
V naší zábrdovické farnosti existuje několik úklidových skupinek. Tvoří je většinou členové různých společenství: mládeže, katechumenů, modlitebního spolča, atd. Některá společenství jsou početnější, některá méně. A podle toho se jim daří uklízet kostel s větší či menší námahou. Nabízíme vám deset důvodů, proč rozšířit jejich řady.

- 1) Každá ruka dobrá. Uklízet kostel ve třech nebo čtyřech lidech opravdu není žádný med.
- 2) Není to nijak časově náročné. Pochopitelně právě za předpokladu, že se iniciativy chopí více lidí a některé méně početné úklidové skupinky rozšíří.
- 3) Není to nijak fyzicky náročné. Při úklidu se najdou i práce, u kterých se tolik nenadřete. V řadě úklidových skupinek působí i starší farníci.
- 4) Není potřeba být nutně členem nějakého spolča. V řadě skupinek vypomáhají i farníci z jiných společenství a hosté z jiných farností.
- 5) Můžete se legálně podívat do prostor kostela, která vám při běžné návštěvě bohoslužby zůstávají skryta.
- 6) Úklidy se konaly i v době pandemie. Byla to vzácná příležitost se potkat s ostatními farníky.
- 7) Nemusíte se bát žádné infekce. Desinfekční prostředky jsou na dosah a nejbližší uklízeč je od vás nucen udržovat rozestup rovnající se minimálně délce nataženého mopu nebo hubice vysavače :-)
- 8) I při takto vážné a záslužné činnosti není o humorné okamžiky nouze.
- 9) Pohyb při úklidu je velmi zdravý, a zvláště pokud máte sedavé zaměstnání, je to příjemná změna.
- 10) Když za sebou uvidíte uklizený kostel, způsobuje to většinou příjemný pocit dobře vykonané společné práce. Takže s chutí do toho :-)

Pokud byste měli zájem se do některé úklidové skupinky přidat (i jednorázově) seznam skupinek i jména kontaktních osob najdete na nástěnce vzadu v kostele. Nebo se můžete informovat v sakristii.

Kkm

PŘEČTĚTE SI: James Martin, SJ

SEDM POSLEDNÍCH SLOV Bůh, který nám rozumí

Útlá publikace jezuita Jamese Martina, známého u nás mimo jiné díky jeho knize „Jezuitský návod (téměř) na všechno“, se soustředí na sedm výroků, které podle evangelií pronesl Kristus na kříži:

od „Žízním“ přes „To je tvá matka“ a „Proč jsi mě opustil“ až k „Odpusť jim...“ a „Dnes budeš se mnou v ráji“. Autor ukazuje, že jsou dokladem Ježíšova pochopení pro lidské problémy, trápení a bolesti, a v jednotlivých kapitolách se zabývá odpuštěním, pochybami, rodičovskou láskou, opuštěností, tělesnou bolestí, zklamáním a sebeobětováním.

„Náš Bůh má pochopení a soucit, umí se vcítit a rozumí našemu životu, protože ho sám prožil,“ píše.

James Martin (1960) je americký jezuitský kněz, spisovatel a šéfredaktor jezuitského časopisu America. V roce 2017 jej papež František jmenoval jako konzultanta vatikánského sekretariátu pro komunikaci. Je jedním z nejprodávanějších autorů současné duchovní literatury, častým duchovním průvodcem života s Ježíšem a Ignaciánské duchovní cesty.

Vybrala KK

Detektiv v kostele

Správná odpověď na otázku z minulého čísla: Oltářní obraz svatého Josefa se nachází v zadní části kostela.

Vítězná odpověď nám přišla od dětí Julínkových.

Soutěžní otázka:

Kde najdeme v našem kostele vyobrazeného Ducha svatého?

Odpovědi vkládejte do krabičky vzadu v kostele nebo pište na e-mail redakce do 31. 7.

zivot.redakce@gmail.com

Výherce opět čeká čokoláda :-)

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA - R. D. Václav Drbola administrátor farnosti Babice

Václav Drbola, ve spojitosti s „babickým případem“ odsouzený a posléze popravený kněz, byl kvůli své víře konfrontován s komunistickým režimem ještě před tím, než se stal administrátorem farnosti Babice na Moravskobudějovicku. Přeložení na Vysočinu a setkání s Ladislavem Malým se však pro něj stalo osudným.

Václav Drbola se narodil 16. října 1912 ve Starovičkách nedaleko Hustopečí jako nejstarší dítě Růženy a Václava Drbolových. Později přišli na svět ještě čtyři synové a dvě dcery. Po absolvování obecné školy ve Starovičkách pokračoval Václav studiem na reálném gymnáziu v Hustopečích, kde v roce 1933 odmaturoval. Následně vstoupil do kněžského alumnátu v Brně a na diecézním bohosloveckém učilišti vystudoval teologii. Na kněze byl vysvěcen biskupem Josefem Kupkou v roce 1938 na svátek sv. Cyrila a Metoděje (jak bylo tehdy v brněnské diecézi zvykem). Svou první mši svatou sloužil několik dní poté – v neděli 10. července – ve farním kostele ve Starovičkách.

Do duchovní správy nastoupil nejdříve jako kooperátor ve Slavkově u Brna, se začátkem 2. světové války byl přeložen do Čučic a roku 1943 byl ustanoven kaplanem v Bučovicích. Ve 40. letech působilo v Bučovicích více kněží, nový kaplan měl proto na starosti především katechezi dětí v přifařených obcích. Aktivně však působil také v řadě spolků a po válce i v Československé straně lidové. Mimo kostel a výuku náboženství se s farníky setkával především v tzv. Katolickém domě, v němž se soustřeďovala činnost Spolku katolických tovaryšů a Orla. Václav Drbola působil ve vedení obou uvedených organizací a prakticky se věnoval především přípravě dětských divadelních představení. Tento mladý kněz byl ve farnosti považován za aktivního organizátora řady aktivit, na druhé straně jej lidé vnímali jako skromného a docela tichého člověka.

Hořké změny, které přinesl únorový převrat roku 1948, se projevovaly také v Bučovicích. Kaplan Drbola byl pro své působení ve veřejném životě pokládán zdejšími komunisty za nepohodlnou osobu a místní akční výbor Národní fronty při „očistě veřejného a politického života“ navrhoval jeho

pokárání. V situaci, kdy bylo komunistickým režimem zastaveno vydávání katolických periodik a v dubnu 1949 bylo odebráno povolení k tisku diecézních věstníků Acta curiae, nezbyvalo biskupům mnoho prostředků pro komunikaci s věřícími. Poslední možností bylo zasílání pastýřských listů a oběžníků, jejichž zveřejnění v kostele však nebylo bez rizika trestního postihu. Václav Drbola patřil k těm kněžím, kteří četli státními úřady zakázaný Oběžník katolickému duchovenstvu a věřícímu lidu. Jeho

obsah však nijak nekomentoval a trest mu tehdy nebyl vyměřen.

Vnitřní postoj Václava Drboly k politice komunistů je vyjádřen v nedokončeném rukopisu z února 1950 s názvem Historie událostí Spolku katolických tovaryšů v Bučovicích od únorových událostí roku 1948 (tento rukopis byl Drbolou předán jedné ženě z Bučovic, která jej uschovala v garnýžové trubce, kde byl nalezen až po její smrti novými majiteli domu). Kaplan Drbola v něm líčil především své úsilí o záchranu místního křesťanského spolku. Snaha postupovat právní cestou proti jeho rozpuštění se však nezdařila. Nepomohla ani stížnost proti výměru KNV v Brně, která byla Správním soudem v Bratislavě odmítnuta. Katolický spolek musel být komunisty likvidován pro své zaměření na práci s mládeží a také aby bylo možné zabavit jeho majetek.

V únoru 1950 došlo k Drbolově přeložení do Babic, zdejší farář Arnošt Poláček byl totiž zatčen pro „protistátní činnost“. Václav Drbola se musel velmi rychle (během několika dnů) přestěhovat do nového působiště, kde se jako administrátor sám staral o chod farnosti. Svědomitě pracoval v kněžské službě, vyučoval náboženství v místní škole i v okolí, spravoval rozsáhlé farní hospodářství a navíc začal s opravou kostelních varhan. Zároveň však neztratil zájem o dění v Bučovicích, kam často adresoval svou korespondenci. Samozřejmě se však seznamoval především se svými novými farníky. Jedním z nich byl Antonín Plichta ze Šebkovic. Tento sedlák za války aktivně působil v protinacistickém odboji a nesouhlasil ani s etablovající se komunistickou totalitou. Jeho postoj nebyl v regionu jihozápadní Moravy ojedinělý a odpor proti kolektivizaci i dalším plánům

komunistů byl právě zde dost výrazný. V únoru roku 1951 se v této oblasti objevil Ladislav Malý vydávající se za důstojníka americké kontrarozvědky. Přímá vazba Ladislava Malého na Státní bezpečnost nebyla prokázána. Zcela spolehlivě je však zjištěno, že v tomto kraji působil provokatér „major Vašek“ (ve skutečnosti pracovník StB František Mareček) snažící se zaplést místní obyvatele do kompromitujících aktivit. Ladislav Malý určil sám sebe za vedoucího odboje na Třebíčsku a Moravskobudějovicku, podněcoval odpůrce režimu k ozbrojenému odboji a začal podnikat podivné akce zastrašující místní komunisty. Při jedné z nich došlo v dubnu 1951 v Heralticích ke střelbě, po níž bylo zahájeno zatýkání řady osob (např. Jana Buly). Antonín Plichta ze Šebkovic tehdy snad kvůli náhodě, možná však i záměrně nebyl zadržen a schoval se v blízké obci Cidlina. Václav Drbola se o úkrytu svého farníka brzy dozvěděl a poskytl mu nějaké oblečení a potraviny.

V polovině května 1951 oznámila Ludmila Dvořáková babickému administrátorovi, že se u ní v Loukovicích ukrývá západní agent, který se svou skupinou údajně osvobodil z internace pražského arcibiskupa Josefa Berana. Václav Drbola se tedy vypravil k Dvořákovým, kde se setkal s mužem, jenž mu byl představen jako Malý ze Starče. „Kapitán“ Malý se snažil získat Drbolovu důvěru, a sdělil mu proto údajnou prosbu arcibiskupa Berana, aby mu přivedl dobrého zpovědníka. Kněz ochotně přislíbil, že se za arcibiskupem vydá, a zároveň prozradil, že ví o úkrytu Antonína Plichty, za kterým se „kapitán“ Malý později vypravil. K setkání „kapitána“ a babického administrátora došlo ještě několikrát, cesta za arcibiskupem však byla stále odkládána a v Drbolovi vzrůstala nedůvěra. V té době informoval o Malém kněze z Jaroměřic nad Rokytnou, kteří jej – po zkušenosti s osudem Jana Buly – před „kapitánem“ varovali. Drbolovo zatčení na sebe nenechalo dlouho čekat. Došlo k němu

v brzkých ranních hodinách 17. června 1951. Ten den směřovali nic netušící farníci do babického kostela na nedělní bohoslužbu. Nevěděli, že jejich kněz je již několik hodin ve vazbě v Jihlavě. K zatčení Václava Drboly se paradoxně vyjádřil také řídící učitel Tomáš Kuchtík (jeden z trojice obětí následné vraždy): „Ale proč je zatčen? On nemá žádné styky a baví se jenom obsluhou drůbeže.“

Důvody pro obvinění byly hledány až ve vězení. Vražda tří funkcionářů národního výboru ve škole v Babicích v noci 2. července 1951 pak umožnila, aby byl Václav Drbola kriminalizován.

Nešlo totiž o vyšetření „babického případu“ jakožto násilného trestného činu, nýbrž o jeho zneužití. Administrátor, jehož fara v Babicích sousedila se školou, byl nucen, aby se doznal k návodu k samotné vraždě. Absurdně se tak měl přiznat k činu spáchanému dva týdny po svém zatčení, k činu, o němž se dozvěděl až ve vězení. Pamětníci, kteří byli ve vazbě v době jeho vyšetřování, později vzpomínali, že slyšeli náрек mučeného kněze, který se měl naučit požadovaný scénář pro inscenaci soudního líčení, při němž na otázku soudce: „Pane obviněný, cítíte se vinným z toho, že vlastně jste se tímto způsobem stal také jedním z iniciátorů té vraždy?“ odpověděl pouze: „Jsem si vědom a uznávám, že jsem zapříčinil také jeden takovýto popud této následné teroristické akce, která byla spáchána na těchto lidech.“

Soudní proces s údajnou protistátní skupinou v čele s Antonínem Mityskou byl připraven s velkým spěchem a zahájen již 12. července 1951 (pouhých deset dnů po vraždě v Babicích). Ještě před tím však o vyměření trestů rozhodoval politický sekretariát ÚV KSČ. Soudního líčení v Dělnickém domě v Jihlavě se zúčastnilo v roli diváků značné množství lidí, jeho přenos Československým rozhlasem měl zapůsobit na širokou veřejnost. Václav Drbola byl třetí den procesu odsouzen Státním soudem Brno k trestu smrti pro zločiny velezrady a návodu k vraždě. Jeho odvolání bylo

zamítnuto a poprava oběšením byla provedena ráno 3. srpna 1951 na dvoře jihlavské věznice. Drbolovo tělo bylo spáleno a popel uložen na Ústředním hřbitově v Brně. Na konci 60. let minulého století byla urna s popelem předána příbuzným a později uložena tajně do rodinného hrobu ve Starovičkách.

Zdá se, že trest smrti byl nad Václavem Drbolou vynesen právě z toho důvodu, že byl kněz. Justice tehdy nesloužila spravedlnosti, nýbrž byla „převodovou pákou“ komunistické strany, jež chtěla diskreditovat konkrétní duchovní, a tak vlastně celou církev. K tomu přispívala také propagandistická kampaň, jež byla před „babickým procesem“ rozpoutána. Dezinformovaná veřejnost požadovala v hromadně sepisovaných rezolucích tvrdé potrestání. Zcela záměrně byl zkresleně o údajné trestné činnosti kněží informován brněnský biskup Karel Skoupý, který byl v té době vězněm ve své rezidenci v Brně na Petrově.

Již v době odsouzení Václava Drboly však žili lidé, kteří považovali proces za vykonstruovaný a jeho smrt za mučednictví pro víru. O těchto postojích svědčí mimo jiné české vysílání stanice Radio Vaticana z 16. července 1951: „Není nám znám pravý důvod hrdelního trestu nad kněžími a katolickými laiky. Od oficiálních zpráv se toho ani nedozvíme. Sotva šlo o důvody rázu politického, neboť kněží jsou od jakékoliv politické činnosti zrazováni svou řádnou duchovní vrchností i rozhlasem vatikánským. (...) Byli-li odsouzeni v souvislosti s obhajobou přirozených práv a nezadatelných práv lidské osobnosti, pak jsou pravými mučedníky.“

Václav Drbola byl plně rehabilitován státními justičními orgány v letech 1990 až 1997. V roce 2011 byla zahájena diecézní fáze jeho beatifikačního řízení připojením k již probíhající kauze blahořečení Jana Buly.

KK

JOHNY A SVATÝ IGNÁC

